

se af foranstaltninger på en fast ejendom kun kan udstedes til ejeren eller brugeren af ejendommen, idet det skal være muligt for påbudsadressaten at efterkomme påbudet.

Det følger af bestemmelsen i stk. 5, at myndighederne kan påbyde en grundejer eller anden rådighedsindehaver at tåle, at tankejeren rydder op. Formålet med stk. 5 er at sikre, at en ejer eller bruger ikke kan forhindre en oprydning med den virkning, at myndigheden eventuelt selv måtte foretage den nødvendige oprydning. I langt de fleste tilfælde må det dog forventes, at en grundejer frivilligt vil medvirke til, at oprydningen kan ske, således at miljøproblemet på ejendommen vil blive løst.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 44.

Det præciseres i stk. 6, at lovgivningens øvrige bestemmelser om påbud i forbindelse med jordforurening finder anvendelse, når tankejeren ikke er omfattet af det ubetingede forurenersansvar i stk. 1.

Med lovgivningen om jordforurening sigtes først og fremmest til de øvrige påbudsbestemmelser i dette forslag og miljøbeskyttelsesloven. Der vil være tale om tilfælde, hvor en olieforurening er konstateret før den af ministeren i stk. 1 fastsatte dato. I disse tilfælde finder forslaget § 40 om undersøgelser anvendelse. Der vil i konsekvens af lovens begrebsmæssige afgrænsning af en forurener, jf. § 41, stk. 3, nr. 2, kun kunne udstedes påbud om undersøgelser, hvis tankejeren har udvist en uforvarselig adfærd. Dette kan, som det fremgår af forslaget almindelige bemærkninger, afhængigt af udfaldet af verserende retssager, eventuelt indebære at forslaget med tilbagevirkende kraft lemper undersøgelsesansvaret for olietankejere.

For forureninger der sker den 1. januar 2000 eller senere, vil der kunne meddeles påbud efter forslaget § 41 på samme grundlag, som der gælder for undersøgelsespåbud. Er forureningen sket før 1. januar 2000 skal bestemmelserne i miljøbeskyttelsesloven anvendes, jf. bemærkningerne til § 90 om de samtidig foretagne ændringer til miljøbeskyttelsesloven.

I medfør af stk. 7 kan miljø- og energiministeren fastsætte nærmere regler om, hvilke påbud der skal tinglyses på en ejendom med forurening fra en olietank under 6000 liter til boligopvarmning.

Til § 49

Med de i § 48, stk. 1, foreslåede skærpede ansvarsregler er der mulighed for at få løst det problem, som olieforurening fra private villatanke udgør.

Bestemmelsen i 49, stk. 1, fastslår en pligt for ejere af olietanke, der kan meddeles påbud efter § 48, stk. 1, til at være omfattet af en forsikring, der dækker udgif-

terne til opfyldelse af påbud efter § 48, stk. 1. Disse tanke er ikke omfattet af miljøerstatningsloven.

Formålet med forsikringspligten er, at der skal være økonomisk dækning for tankejerens ansvar efter § 48. Undtaget fra pligten til forsikringsdækning er dog forureninger, der er forårsaget ved forsætlige handlinger fra den nuværende tankejers side, samt situationer hvor tankejeren vidste eller burde vide at installationerne, hvorfra forureningen stammer, ikke opfylder offentlige myndighedskrav, som fremgår af den til enhver tid gældende olietankbekendtgørelse, samt hvor leveringen af olie i den nuværende ejers ejertid ikke er sket efter offentlige forskrifter herom, som fastsat i bekendtgørelsen om vejtransport af farligt gods. Baggrunden for, at de nævnte situationer ikke er pålagt en pligt til forsikringsdækning, er, at disse tilfælde efter praksis ikke kan forsikres. I disse situationer vil der således være et ansvar, der ikke kan tegnes forsikring for.

Miljø- og Energiministeriet finder ikke, at der er særlige grunde, der taler for at undtage for det ubetingede ansvar i disse situationer, idet tankejeren i tilfælde af forsæt, samt hvor leveringen ikke er sket i overensstemmelse med offentlige forskrifter, kunne have undgået forureningen ved at undlade at udføre den forsætlige handling samt ved fx. at undlade selv at påfylde sin olietank.

For så vidt angår installationer på ejendommen må tankejeren gøre en indsats for at orientere sig om de faktiske forhold i forhold til tanken og sikre sig, at installationerne er lovlige, ligesom installationer løbende må vedligeholdes, så de opfylder de myndighedskrav, der er fastsat i olietankbekendtgørelsen.

Det er således en forudsætning i stk. 2, nr. 2, at tankejeren vidste eller burde vide, at de faktiske forhold omkring tanken ikke opfylder de krav, der er fastsat i olietankbekendtgørelsen.

Det er Miljø- og Energiministeriets vurdering, at en tankejer, for at være orienteret om, hvorvidt en olietank er lovligt nedlagt, ikke skal grave ned omkring olietanken for at konstatere, om denne er nedlagt korrekt, eller om rørforbindelserne er udført i overensstemmelse med bekendtgørelsens krav.

Som et andet eksempel kan nævnes, at det må forventes, at tankejeren har en tankattest, og såfremt dette ikke er tilfældet, gør, hvad der er muligt for at forsøge at fremskaffe en sådan. Der vil dog formentlig kunne forekomme situationer, hvor tankejeren ikke er i stand til dette, hvis fx. producenten af tanken ikke længere eksisterer, og det ikke er muligt at fremskaffe en tankattest fra den tidligere ejer.